

Svi da se potrude...

Jak karakter i prirodni, neusiljeni autoritet, po pravilu ide uz mirnu i tolerantnu spoljašnjost. Jedan od onih koji apsolutno odgovoraju takvom opisu, čovek koji je u Starčevu i okolini decenijama zadužen za svinjokoljske fešte, ali i za stvaranje izuzetnih kasačkih grla. Ekskluzivni gost popularne rubrike tekućeg broja najstarijeg vojvođanskog seoskog glasila je Krsta Vasić, mnogo poznatiji kao Krsta kasapin.

Krsta Vasić, rođen je 2. januara 1937. u Starčevu, od majke Melanije i oca Dragomira. Oženio se 1957. godine Celestinom. Kći Jelica je nažalost preminula s nepunih sedam godina, dok od sina Jovana (47) ima unuke Dejana i Milana. Sedam razreda osnovne i tri zanatske škole završio je u rodnom mestu, do punoletstva pomagao je zidarima i veterinarima, a nakon okončanog mesarskog zanata zaposlio se u zadrugi "Zora". Posle sedam godina prelazi u klanicu "Banat" iz Banatskog Karlovca. Punih tri decenije do odlaska u penziju radio je u prodajnim jedinicama ove firme u Starčevu, Pančevu, Beogradu, Brestovcu... Za to vreme privatno je kao majstor od glasa klao je po kućnim svinjokoljima, kada je preko ruku prevalio 50.000 hiljada svinja, ovaca, jaganjaca, krava, teladi... Kao većina starosedelaca pomalo se bavio poljoprivredom na svojih osam jutara zemlje. Veliki je ljubitelj konjičkog sporta, a do danas je odgajao preko sto takmičarskih kasačkih grla. Jedan je od osnivača Konjičkog kluba "Starčavac" pre oko 40 godina.

Kako je odrastao mali Krsta?

- Tih ratnih godina živeli smo skromno kao i svaka seljačka porodica. Pored obrade zemlje imali smo i pristojan stočni fond - konje, krave, ovce... Tokom rata u selu krvoprolića nije bilo, ali tenzije su se itekako osećale. Kada su policajci u crnom defilovali morali smo da stojimo uza zid. Pamtim i da je jednom u vreme berbe kukuruza izvesni Joška Hos, bez obrazloženja oca i dva strica skinuo sa zaprege i zatorio verujući da šuruju s partizanima. Na to je deda Krsta reagovao i otišao kod predsednika Jovana Pendera, koji je momentalno izdao nalog podređenom da se pritvorenici oslobode. Zahvaljujući Penderu i svešteniku Velneru, koji su potpisali jesmtvo da u selu nema partizana. Međutim, i uprkos tome i njih dvojica su s još sto građana nemačke nacionalnosti, streljani odmah po oslobođenju. Moje mišljenje je da je ogromna većina njih bila nedužna. Nemce su krasile disciplina i pedanterija. U dobrom sećanju ostale su mi komšije Milerovi, koji su imali parnu mašinu za vršenje žita. Nakon rata živelo se izuzetno teško. Nove vlasti su nam pokupile sve što smo imali i prinudili da radimo u zadrugi. Odrastao sam u oskudnim uslovima, a igračkaka nije bilo ni za lek. Društvo iz Maršala Tita činili su mi Ilija Živanov Kuntoš, Jovan Aća Koča, Stevan Aća Berci (...), a najčešće smo se igrali klisa ili s krpenjačom ili smo, recimo, duvali svinjske bešike i od njih pravili lopte. Deda mi je preneo ljubav prema konjima, koji je uvek imao desetak grla. Riđan je bio pastuv kog je trebalo videti, a od vranca po imenu Bečar kupio je kuću. Konji su odlazili u rit na pašu, a mi, deca smo bili dužni da ih napojimo, kada bi obično pravili džumbus.

Škola...

- Iako sam bio pomalo nestašan, sa mnom nastavnici nisu imali problema. Po priridi sam uvek bio optimista. Prema starijima sam se uvek ophodio s dužnim poštovanjem. Od školskog personala najviše sam cenio učitelja Sovu, pa Branu Todošković i Paju Dragojerca... Učenje baš i nisam preterano ljubio, naročito što sam kod kuće morao da naporno radim. Kopanje, kosidba, špartanje, drljanje... Učestvovao sam na izgradnji bioskopske sale, a tada sam zahvaljujući Stevanu Bekiću, koji je bio u upravi zadruge, primljen na zanatsku obuku. Majstor Blaž Pavlović me je najviše naučio mesarskoj delatnosti, a odmah na početku sam počeo s klanjem. Žao mi je životinja, ali takav je život. Imao sam otpor da zakoljem tele, kada sam čak i zaplakao, a donedavno nisam mogao da usmrtime ni konja.

Mladost...

- Nedeljom popodne mladi su šetali korzoom, a uveče se od osam do 12 odvijala igranka. U pratnji jedne devojke bivale su i do tri babe, što je danas nezamislivo. Plesali smo uz tango, valcer, ficko, moravac, sambu, rumbu, razna kola... Bio sam među boljim igračima, što je imalo odjeka i kod lepše polovine. Voleo sam i da pevam, pa sam povremeno nastupao za praznike. Kada sam krenuo u zanatsku školu, na stepenicama sam opazio buduću suprugu. Posle jedno tri meseca "ugovorili" smo ljubav, a nakon još dve i po godine zabavljanja vezu smo i ozvaničili. Pokojni otac je bio jako dobar čovek, pa smo veoma skladno živeli u roditeljskoj kući. Sve je lepo krenulo, vredno smo radili, nismo oskudevali, a ubrzo nam se rodila ćerka, prava lepotica, na koju niko nije ostajao ravnodušan. Do pete godine bila je zdrava kao dren, a onda su kola krenula nizbrdo. Zlokobna leukemija nije imala milosti i Jelica nas je zauvek napustila i ostavila otvorenu ranu na srcu do kraja života.

Kasapski posao...

- Nadimak Krsta Kasapin sve govori. Prevalio sam preko leđa na stotine svinjokolja. Nekada su to bile prave fešte, kada se okupljalo i do tridesetak ljudi. U mojoj kući se znalo - uvek se klalo po pet ranjenika. Odmah na početku zakoljem i ošurim jedno krme da moja pokojna majka spremi doručak. Nakon toga, dok otac, dva strica i čobanin Mila Musa prlje, ja komadam i ekspresno napravim džigernjaču, švrglu, domaću kobasicu... Za to vreme toče se rakija i vino, a atmosfera uz muziku i pesmu dostiže vrhunac. I tako sve do večernjeg finala uz parikaš, podvarak, pečenu krvavicu i kobasicu. Bio sam jak i mnogo radio po celom selu i okolini, katkad sređivao i po šest-sedam komada dnevno, a 29. novembra i na više mesta. Najveće svinje težile su i do 420 kilograma, a jedan bik imao je rekordnih tonu i sto. Imao sam i brzinu pa sam na kačarevčkoj "Slaninijadi" s kolegom Živicom ranjenika od uboda do stola uredio za osam minuta. I dalje, sa svojih 75 godina, mogu dobro da povučem, pa smo koliko pre neki dan kod prijatelja zaklali tri svinje.

Konji ...

- Ljubav prema konjima osećam od samog rođenja, a u sportske vode ozbiljnije sam uronio po povratku iz JNA. Na mene je u tom pogledu jako uticao ujak, učlanio sam se u konjički klub iz Pančeva, a uskoro sam kupio i prvo kasačko grlo. Bio je to potpuno divalj konj, koji me je četiri puta ujeo. Posle njega nabavio Balatona, jednog od poznatijih kasača, drugoplasiranog na jugoslovenskom derbiju. Kao što rekoh voleo sam i da zapevam, pa sam na susretima vlasnika konja u Crepaji s poznatim muzikantima klepao bećarce poput: "Sviraj Savo iz drugoga tona, tera Krle besnog Balatona". I drugim rasnim grilima sam priredio stihove, kao što su: "Sviraj

Savo do beloga dana, evo Krste na besog Lukana“ i “Ide Lukan, pa taj se ne stidi, jer publika voli da ga vidi“. Dvogodac Volgo bio je nasjkuplji u svom rangu i jedini koji je iz Srbije otišao za Sloveniju. Iz pet startova je dobio tri trke i dvogodački ispit. Pored njega visoke domete imao je i Patrik, fenomenalan trkač, koji je sve sam radio i retko kada nije bio među prva tri. Pamtim i Linčestera, kao i tandem Dira i Amanet, s kojima sam skoro sve dobio trke dvoprega po Banatu - “Kiša pada, a muzika svira, lepo idu Amanet i Dira“. Sada podižem Barbadosa, koji takođe ima svetlu budućnost. Poslednji put takmičio sam se pre sedam, osam godina u Omoljici i bio drugi. U Starčevu je uvek bilo dobrih konja, kao i zaljubljenika. I danas klub dobro funkcioniše, hipodrum se održava, a i trke za dan Svetog Pantelejmona prava su poslastica.

Starčevo, danas?

- O mom selu mislim sve najbolje. Uvek može i više, ali u poslednje vreme se evidentno mnogo toga promenilo na bolje.

Tako govori ovaj u svakom pogledu jak čovek, a sugrađanima u svom stilu poručuje:

- Da se svi trude, da nam selo što čistije bude.